

Ulusalçı
solun
liberalizm
efsanesi

sayfa 8

Yunanistan'da
yerel seçime
radikal sol
damga vurdu

sayfa 4

Nefret Suçları:
Çağın
epidemisi

sayfa 9

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 402 ■ 12 Eylül 2010 ■ 2 TL

Kürtler Kürtçe konuşur

BDP milletvekili Bengi Yıldız'ın grup toplantısında Kürtçe konuşmasına sinirlenen TBMM Başkanı Mehmet Ali Şahin, tıpkı bir MHP'li gibi konuştu.

Meclis başkanı, "Siyasi partiler, tüzük ve programlarının yazımı ve yayımında, kongrelerinde, açık ve kapalı salon toplantılarında ve propagandalarında Türkçe'den başka bir dil kullanamazlar. Bu yasalarımızda açıkça bellidir. Dolayısıyla siyasi partilerimiz de bu yasalar

çerçevesinde faaliyette bulunmalılar" diyerek resmi ideolojinin ırkçı ve asimilasyoncu baskısını savundu.

12 Eylül anayasası, Kürtçe yasağını anayasal düzeye yükseletmişti.

1991 yılında ise Kürt siyasetçiler SHP milletvekili listelerinden parlamentoya girmiş, Leyla Zana TBMM'deki yeminin ardından Kürtçe "Bu yemini Türk ve Kürt halklarının kardeşliği adına ediyorum" demişti. Daha sonra

DEP'e katılan milletvekilleri parlamento basılarak polis tarafından gözaltına alınmıştı. Kürtçe yemin eden Leyla Zana ve diğer DEP'liler, 9 yıl cezaevinde kaldılar.

Kürt sorununda barış ihtimalinin gündeme geldiği, devletin Kürt lider Abdullah Öcalan ile diyalog kurmaya başladığı, anadilde eğitimin ve Kürt halkının tüm haklarının tartışıldığı bir dönemde, TBMM Başkanı Şahin'in yorumu,

"Vatandaş, Türkçe konuş" günlerini aratmayacak nitelikte.

Kürt siyasetçilerin yargılandığı KCK davası da Kürtçe savunma krizi nedeniyle ertelenmiş, mahkeme heyeti sanıkların yaptığı savunmanın "bilinmeyen bir dilde" olduğunu kayıtlara geçirmişti.

Kürtçe yasağı bir an önce son bulmalı. Kürt dili ve kültürü anayasal olarak tanınmalı. Barış için bu adım derhal atılmalı!

Ekonomik büyümenin sırrı:

Ucuz emek sömürüsü

Dünyanın en büyük 12. ekonomisi olan Türkiye kapitalizminde ücretleri geriletilmesi uzun yıllardır işleyen bir kural. İşçiler düşük ücretlerle en aşağı haftada 45 saat, bir çok sektörde ise fiili olarak 72 saate varan ağır çalışma koşullarında yaşıyor.

Yetmez, grev hakkı istiyoruz

Demokrasi de kazanılabiliyor emek de. Fabrikalarda, işyerlerinde grev hakkı için yürütülen bir kampanya, işçi sınıfının mücadeleci kesimlerin birleşmesini sağlamamak hareketin önünü açabilir. İşçilerin örgütlenmesine yardımcı olabilir.

sayfa 2

Krizin faturası sanayi ve hizmet sektöründe çalışan işçilere çkardı

Ekonomik büyümenin sırrı ucuz emek sömürsü

Türkiye ekonomisi 2010 yılının ilk 10 ayında yüzde 11.7 oranında büyüdü. Burjuva gazeteleri bu dönemden Türkiye'nin Çin'den sonra en hızlı büyüme gösteren olmasıyla övünüyor. Çin ve Türkiye'nin bir ortak noktası var, her iki ülkenin ekonomileri ucuz işçi çalıştırarak büyüyor.

2008 sonbaharında başlayan küresel krizle birlikte eksiye geçen Türkiye ekonomisi, 2009'un birinci çeyreğinde yüzde 14,5'lik bir oranda daralmıştı.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun yayınladığı rakamlara göre 2010'un ilk on ayında ekonomi yüzde 11.7 oranında büyüdü. Yılsonunda ortalama büyüme rakamının yüzde 6 olacağı öngörülmüyor.

TÜİK rakamlarından yola çıkan ekonomi yorumcuları ise hemen hesaplıyor ve kişi başına düşen milli gelirin 8 bin 590 dolardan 9.066 dolara yükseldiğini ileri sürüyor.

Ekonomi büyürken ücretler geriledi

DİSK Araştırma Enstitüsü tarafından yayınlanan bir rapor ise krizin faturasının sanayi ve hizmet sektöründe çalışan işçilere çıkarıldığını gösteriyor:

■ 2010 yılının ilk yarısında sanayi işçilerinin brüt ücretleri yüzde 5.57 oranında geriledi, sanayi sektörünün temelini oluşturan metal sektöründe ise ücretler dörtte bir oranında düştü.

■ Kriz hizmet ve ve Hizmet sektöründe reel ücretler, söz konusu dönemde yüzde 1,31 oranında azalırken, Bilgi ve İletişim sektöründe ücretlerdeki azalma yüzde 12,42'ye ulaştı.

■ Reel ücretlerde en ciddi gerileme yüzde 35 ile Programcılık ve Yayıncılık sektöründe yaşanırken, bu sektörü büro yönetimi ve büro destek işleri yüzde 28'lik oranla takip etti.

Metal işkolunda ücretler bu yıl yüzde 24, yani dörtte bir oranında düştü. İşverenler sendikası MESS'in her dediği oluyor.

■ Reklamcılık ve piyasa araştırmaları sektöründe çalışanlar da yüzde 21'lik reel ücret kaybı ile krizden en çok etkilenenler arasında ilk üç sırada yerini aldı.

■ Ulaştırma ve depolamada reel ücretlerde gerileme yüzde 14,47 ile posta ve kurye faaliyetlerinde, yüzde 9,30 ile su yolu taşımacılığında ve %3,38 ile kara taşımacılığında yaşandı.

■ Konaklama ve yiyecek hizmetleri sektöründe de, reel ücretler yüzde 9,19 oranında azaldı. Telekomünikasyon sektöründe çalışanlar krizden %9,25, yayıncılık sektöründe çalışanlar %7,77 oranında etkilendi.

■ Buna karşın reel brüt ücretler, aynı dönem için havayolu taşımacılığında yüzde 44, ticaret işlerinde yüzde 4,23,

Hukuk, muhasebe ve idari danışmanlık faaliyetlerinde %11 arttı.

DİSK bu durumu "Türkiye ucuz emek sömürsünde Avrupa'nın Çin'i olmak yolunda" olarak değerlendirdi. Başbakanın sık sık övüldüğü ekonomik büyüme işçi sınıfının ücretlerinin geriletilmesiyle elde ediliyor.

İşçi sınıfı örgütsüz

Krizin en çok vurduğu iki sektörden biri olan sanayi sektöründe işçi sınıfının ezici çoğunluğu örgütsüz. Ücretlerin en fazla gerilediği metal sektöründe üç sendika örgütlü. Büyük sendika Türk-İş'e bağlı Metal-İş. Sendikaların bir kez bile grev yapmaları, eski bakanı Mustafa Özbek Ergenekon'un kasası

olarak yargılanıyor. Örgütlü olduğu işyerlerinden 2008'den bu yana krize karşı eylemler yapan DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ile Hak-İş'e bağlı Öz Çelik-İş az sayıda işyerinde örgütlüler.

Hizmet sektörüne bakıldığında ise yine sendika yok. Devlette çalışan hizmet işçilerinin yarısından azı KESK, T. Kamu-Sen ve Memur-Sen gibi birbirleriyle kavgalı üç sendikaya üye.

Grev hakkı olmayan kamudaki hizmet işçilerinin sendikaları özel sektördeki hizmet işçileri arasında örgütlenmiyor.

Özel sektörde çalışanların çoğunluğu gibi hizmet sektöründe çalışanlar da sendikası. Dünyanın en büyük 12.

ekonomisi olan Türkiye kapitalizminde ücretleri geriletilmesi uzun yıllardır işleyen bir kural. İşçiler düşük ücretlerle en aşağı haftada 45 saat, bir çok sektörde ise fiili olarak 72 saate varan ağır çalışma koşullarında yaşıyor.

Bu durumu işçi sınıfının birleşik mücadelesine durdurur. Sendikaların yan yana gelmesi, birlikte mücadele etmesi ve örgütsüz işçileri de örgütlemesinin yolu tabandaki işçilerin basıncından geçiyor. Sendika aktivistlerinin ve sosyalistlerin ucuz emek sömürsüne, sendikasılaştırmaya, işsizliğe, iş güvenliğinden yoksunluğa ve sosyal hakların gasbına karşı tabanda kampanya yürüterek işçilerin birleşmesine yardımcı olmalıdır.

Avrupa işçi sınıfı krizinin faturasını ödemeyi reddediyor ve ekonomik saldırılara karşı direniyor. Grev silahını kullanıyor, yani üretimin gelen gücünü kullanıyor. İşçilerin grev kendilerini işsizlik bekleyen yüz binlerce öğrenci ve yoksullar tarafından destekleniyor. Zaman zaman genel bir direnişe dönüşüyor.

Türkiye işçi sınıfı ise sendikasızlardan örgütsüzlükten dolayı ne grev silahını kullanabiliyor, ne de ekonomik ve sosyal kararlar karşısında birleşik ve kitlesel bir tepki veremiyor.

Darbeler her zaman grevlerle ve işçi mücadelesine saldırıdır. Yürürlükte olan iş yasaları bizzat darbecilerin belirlediği kurallar etrafında yazıldı.

Yetmez, grev hakkı istiyoruz!

Yasalar hep sermayeye hizmet ederken grev hakkı yasaklarla gasp edildi.

Her darbe sendikaları kapattı ve işçi sınıfının çoğunluğu örgütlenmekten uzak tutuldu. 12 Eylül darbesinin ardından kurulan tüm hükümetler, özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarını acımasızlıkla uyguladı.

AKP'nin hükümet olduğu 8 yıl içinde işçi sınıfının örgütlü azınlığı örgütsüz çoğunluk ve işsizlerle karşı karşıya getirilerek etkisiz kılındı.

12 Eylül'deki halk oylamasın-

da darbecilerin yasakladığı dayanışma grevi ve siyasi grev yasağı kaldırıldı. Ancak işçi sınıfının önemli bir kesimini oluşturan, sendikal örgütlenmenin yoğunlaştığı kamu emekçilerine grev hakkı yine tanınmadı. Anayasa değişikliği ile işçileri bağlayan yasalarda çok az bir değişiklik yapıldı.

Her geçen gün ücretleri gerileyen ve çalışma saatleri artan, ağır sömürü koşullarında ayakta kalmaya çalışan milyonlarca işçi ne demokratik haklar ne de ekonomik haklar açısından anayasa değişikliği yetmediği

çok açık.

Antikapitalist çalışanlar, farklı sendikalara bölünmüş, sorunları ve talepleri aynı olan işçileri birleştirmelidir. İşçi sınıfını grev hakkını, biricik yaptırım gücünü ortadan kaldıran iş kanunları çöpe atılmalıdır. Bütün çalışanlara sendika ve grev hakkı tanınmalı, bu hakkı gasp eden, işyerine sendika sokmayan patronlar cezalandırılmalıdır. Kamu çalışanlarına ve grev yasağı ile engellenen tüm sektörlerdeki işçilerin grev hakkı bir an önce tanınmalıdır.

12 Eylül referandumunda işçi

mahallerinde çoğunluk olan "evet" oyları işçi sınıfının nedimli politize olduğunu gösteriyor. Demokrasi de kazanılabilir ekme de. Fabrikalarda, işyerlerinde grev hakkı için yürütülen bir kampanya, işçi sınıfının mücadeleci kesimlerin birleşmesini sağlamak hareketin önünü açabilir. İşçilerin örgütlenmesine yardımcı olabilir.

Grev hakkı için mücadele, grevin gerçekleşmesini sağlayacak koşulların oluşması için mücadele etmektir. Devrimci sosyalistler, sendikal haklar, daha iyi bir ücret ve daha iyi bir yaşam için mücadelenin önünü açmalıdır.

GÖRÜŞ

Köprü ihtiyacı

Türkiye’de sosyalistler ne ister? Hangi somut talepleri ileri sürer? Bilemediniz, değil mi? Biraz düşünün, n’olur.

Olmuyor mu? Evet, ben de bulamıyorum.

“Türkiye’de sosyalist olduğunu iddia edenler sosyalizm ister” diye biliriz.

“Türkiye’de sosyalist olduğunu iddia edenler devrim ister” diyebiliriz. Bu talep “Tek yol devrim” sloganında ifadesini bulur.

Güzel. Hiçbir sosyalistin itirazı olamaz. Ama bir sorun var, değil mi?

Toplumda da, işçi sınıfının içinde de bu hedefleri paylaşanların sayısı çok az. Bu hedeflere doğru yola çıkmak için gerekli sayının çok altında.

O zaman ne yapacağız?

İşçilerin her an yaşadığı irili ufaklı gündelik mücadelelerle sosyalizm hedefi arasındaki bağı nasıl kuracağız? Kendi kafalarında bu bağı kurmalarını nasıl sağlayabiliriz?

Sosyalistlerin temel sorunu, bu soruya cevap bulmaktır.

Soruyu Troçki şöyle ifade eder:

“Önümüzdeki dönemin stratejik görevi.. objektif devrim koşullarının olgunluğu ile proleteryanın ve önderliğinin olgun olmama durumu (eski kuşağın kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı, genç kuşağın deneyimsizliği) arasındaki çelişkiyi aşmaktır. Kitlelere gündelik mücadeleleri içinde mevcut talepleriyle sosyalist devrim programı arasındaki köprüyü bulmaları için yardımcı olmak gerekir. Bu köprü, günün koşullarından ve işçi sınıfının geniş katmanlarının bugünkü bilinç düzeyinden yola çıkan ve kaçınılmaz olarak tek bir nihai sonuca, yani proleteryanın iktidarı ele geçirmesine giden bir geçiş talepleri sistemi içermelidir.”

“Objektif devrim koşullarının olgunluğu” meselesini bir kenara bırakalım. Troçki bu sözleri yazdığı anda koşullar olgundu, bugün Türkiye’de değil. Benim vurgulamak istediğim, “günün koşullarından ve işçi sınıfının geniş katmanlarının bugünkü bilinç düzeyinden yola çıkan” köprü.

Avrupa solunda bir dönem ‘asgari program’ (somut reform talepleri) ile ‘azami program’ (sosyalizm) arasındaki ilişki çok tartışılmıştır.

Troçki, “Stratejik hedefimiz kapitalizm içinde reformlar yapmak değil, kapitalizmi devirmektir.. Ancak, bu stratejik hedefin başarılması, küçük ve kısmi olanlar dahil, tüm taktik sorunlara önem vermeksizin düşünülemez. Proleteryanın tümü, tüm kesimleri, tüm iş kolları ve grupları devrimci hareketin içine çekilmelidir” der.

Köprü düşüncesini, ‘geçiş talepleri’ kavramını bu amaçla geliştirir. Belli ki, “Sosyalizm, hemen şimdi” talebi köprü filan olamaz.

Köprüünün öbür yanındır ancak. Günün koşullarını ve bilinç düzeyini yok sayar.

“Barış hemen şimdi” bir geçiş talebidir, “Bağımsız Kürdistan” değildir. “Yetmez, yeni bir anayasa istiyoruz” bir geçiş talebidir, “Devrim anayasası istiyoruz” değildir.

“Herkes parasız eğitim, parasız sağlık hizmetleri”, “Eşit işe eşit ücret”, “Üniversitede kıyafet özgürlüğü” geçiş talepleridir. Hiçbiri kapitalizmin devrilmesine yol açmaz, ama günün koşullarından yola çıkar, herkese makul gelir, kapitalizmi zorlar. Ve talepler karşılanmadığında, kapitalizmin sorgulanmasına yol açar.

Avrupa’da bugün kriz nedeniyle okullar ve hastaneler kapatılır, işsizlik artarken, “parasız eğitim, parasız sağlık”, “herkese iş” talepleri milyonlar tarafından benimsenir, köprü görevi görür.

Türkiye’de ise, hükümetten taleplerde bulunmak ayıp karşılanır adeta. Tek talep, “Hükümet devrilsin, yasanın sosyalizm”. Milyonlar tarafından sırtarak karşılanır bu talep elbet.

Ama bizim sosyalistler devrimi kitlelerin değil kendilerinin yapacağını düşündüğü için, milyonları kazanmak gibi bir derde sahip değildir. Köprü filan lazım değildir onlara.

Sanki bizim sosyalistleri tanırmış gibi, sektör grupları hakkında şöyle der Troçki: “Bolşevik-Leninistler bu gruplarla vakit kaybetmez, sadece kendi kaderlerine terkeder onları.”

Roni Margulies

Devrim için Antikapitalist Sol Koordinasyon (ANTARSYA) oylarını dörde katlayarak toplam 100.000 oy aldı

YUNANİSTAN

Radikal sol güç kazandı

Geçtiğimiz haftasonu Yunanistan’da yapılan yerel seçimler halkın PASOK hükümetine olan öfkesini gösterdi. Sosyal demokrat PASOK hükümeti kapsamlı kemer sıkma politikalarını dayatıyor. Ancak işçilerin direnişi kesintileri durdurması için hükümetin üzerinde baskı yaratıyor.

Sosyal-demokrasi ve sağ geriledi

Yerel seçimlerde PASOK’un oylarında ciddi bir düşüş meydana geldi.

Sağcı Yeni Demokrasi Partisi’nin ve faşist LAOS partisinin de oyları düştü. Seçimlere katılım oranı ortalamann oldukça altında gerçekleşti.

Seçimlere katılmamanın zorunlu olmasına rağmen seçmenlerin %40’ı kullanmazken, %10’u da geçersiz oy kullandı.

Radikal sol oylar arttı

Ülkedeki sol partilerin oylarında arttı. Stalinist Yunanistan Komünist Partisi’nin (KKE) oyu %14’e ulaşırken, Radikal Sol Koalisyon’da (SYRIZA) oyların %6’ya yükseltilti.

Yerel seçimler antikapitalistler için de bir sıçrama tahtası oldu. Devrim için Antikapitalist Sol Koordinasyon (ANTARSYA) oylarını dörde katlayarak toplam 100.000 oy aldı, 20

belediye meclis üyesi kazandı. Bu belediye meclisi üyelerinin arasında DSİP’in kardeş örgütü olan ve ANTARSYA’da kilit rol oynayan Sosyalist İşçi Partisi (SEK) üyeleri de bulunuyor.

Başbakan Papandreou seçimlerden önce eğer PASOK kaybederse genel seçime gideceği sözünü vermişti. Ancak görünen o ki Papandreou partisinin oylarındaki bu düşüşün yeterli olduğunu düşünmüyor. İşçilerin mücadelesi ise tüm hızıyla devam ediyor. Bu cuma kamu çalışanları greve çıkacak, bir sonraki genel grevin günü ise bütçenin görüşüleceği gün olan 15 Aralık olarak belirlendi.

Yunanistan’daki yerel seçime ülkede devam eden grevler ve gösteriler damgasını vurdu. Sol oyların yükselmesini sağlayan da bu hareket oldu. Yunanistan’da sadece bu yıl içerisinde altı genel grev yapıldı.

Ekim ayında kamu çalışanları, öğretmenler, hastane ve belediye çalışanları 24 saatlik greve giderken demiryolu ve ulaşım, telekomünikasyon ve enerji işçileri bir dizi yürüyüş düzenledi. Ülkedeki gazeteciler ve diğer medya çalışanları da patronların yüzlerce kişiye işten atılmaları saldırlara direniyorlar.

Hareketin gücü

Hükümet geçtiğimiz yazın sonunda hareketi geri çekileceğini umuyordu ancak böyle olmadı. Eylül ayında hükümet

grevleri arkasında bırakıp yeni bir sayfa açmak umuduyla kabinede değişiklik yaptı. Ancak bu değişiklik işçileri tatmin etmedi. Yeni Toplum Düzeni Bakanının ilk işi milletvekilliği sırasında eleştirdiği kesintilere sahip çıkmak ve Akropolis’i işgal eden işçilerin üzerine polisi saldırtmak oldu. Yunanistan’daki direniş birden ortaya çıkmadı, bir süreç içinde gelişti.

2009 Ekim’inde PASOK seçildiğinde parti sendika yönetimlerinde etkili olan üyeleri yoluyla grevleri bir süre askıya almaya çalıştı.

Mücadeleyi başlatan ilk grev çağrısını Yunanistan’daki sendika konfederasyonu tarafından değil yerel bir öğretmenler sendikası yapıldı. Bu grev çağrısı öğretmenlerin sendikasının üç saatlik bir grev çağrısını yapmasına neden oldu, bu ise bir domino etkisi başlattı. Önce küçük sendikalar ardından da Komünist Parti tarafından kontrol edilen sendikalar greve katıldı.

Tabandaki militanların güçlerini farketmesiyle konfederasyonlara baskı yapmaya başladılar. Yunanistan’daki hareket bitmekten çok uzak. Yunanistan, Fransa ile birlikte Avrupa işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Onur Devrim Üçbaş

FRANSA

Emeklilik yasası geçti, mücadele devam ediyor

Fransa'da emeklilik yaşının 60'tan 62'ye yükseltilmesini öngören yasa tasarısının senatodan ve meclisten geçmesi üzerine ülkede aylardır devam eden hareketin zayıfladığına ilişkin pek çok tartışma yaşandı. Yeni Antikapitalist Parti (Nouveau Parti Anticapitaliste-NPA) lideri Olivier Besancenot, geçtiğimiz hafta yaptığı açıklamada tatilin bitmesi ve liselilerin tekrar okullara dönmemesinin sokaktaki mücadeleyi canlandıracağını inandığını söylüyordu.

Besancenot, "Reformun halkın tepkisine karşı geçmesinin sola bir yol açacağını düşünenler yanılıyor. Mücadelenin sonunda değil, çünkü Nicolas Sarkozy saldırmak için 2012'yi beklemeyecek. Bunu durdurmazsak çalışma zamanının artması ve ücretli izinlere dokunulması söz konusu olacak, küresel bir kemer sıkma planıyla karşılaşacağız" diye belirtiyordu.

6 Kasım'da sekizinci gösterisini gerçekleştirdi. Eylül ve Ekim aylarında 3'er milyondan fazla insanın katıldığı genel greve soğuk hava ve yağın yağmur altında 1.2 milyon kişinin katılımı, basının büyük ölçüde "hareket küçülüyor, bu iş bitti diye" yorumlamasına ve sendikalar arasındaki görüş ayrılıklarını gündeme getirmesine yol açtı.

Geçtiğimiz hafta CGT Genel

Sekreteri Bernard Thibault yaptığı açıklamada, "Medyanın çoğu perdedi kapatmış olsa da, hareket ülkeye derinden yerleşmiştir. Hep beraber olmanızı gerektiren anlar vardır. Bugünkü eylem yeni zor zamanı gösteriyor. Bunlardan daha çok göreceğiz. Her zaman söyledik, CGT sonuna kadar gidecektir." diye belirtti.

Fransa'nın ikinci büyük sendikal örgütlenmesi olan CFDT genel sekreteri François Chérèque "maalesef" emeklilerin mücadelesinden yavaş yavaş uzaklaşıp, işsizlik ve çalışma şartları üzerine yoğunlaşarak mücadele edilmesi gerektiğini belirtiyordu.

Sendikal liderliklerin arasındaki stratejik perpektif farklılıkları hareketin zayıflamasının tek sebebi değil elbette. Sendikalar belirledikleri ortak eylem günlerinin sokağa dökülmek için çaba göstermeler de yasanın çıkmasına engel olacak ortak kararlı tavrı göstermekte zayıf kaldılar. En büyük eylemlerini gerçekleştirdikten hemen sonra hareketi inşa etmeye devam edemediler.

CGT Genel Sekreteri Thibault eylemliliğe devam ederek reformun uygulamaya koyulacağı Temmuz 2011'e kadar pazarlık şansının yakalanabileceğini düşünse bile grevin şimdilik kabul edilen en büyük etkisi Sarkozy siyasetine verdiği zarar

Fransız işçi sınıfı 2010 yılında 7 kez genel grev yaptı, bu illerdeki mücadelelerin de habercisi..

oldu. 2008 yılında eski partisi UMP'de yaptığı bir konuşmada "Artık Fransa'da grev olduğunda, kimse bunun farkına varmıyor" sözlerini Sarkozy'nin pek hatırlamak istemediği sözler olmalı. 1995 yılından beri görülmüş en güçlü sosyal hareketin kaderi ise yine de belirsizliğini koruyor. Anayasal konseyin 9 Kasım günü yasayı onamasının üzerine

genel yorumlar, kazanılacak bir şey kalmadığı yönünde. Aynı gün yapılan sendikal toplantıya tam katılım olmasına rağmen alınan eylemlilik kararına tüm sendikalar imza atmadı.

Bir sonraki eylemlilik günü olan 23 Kasım'da ortaklaşa bir eylem olmamasına ve merkezi olmayan çeşitli eylemliliklerin (toplama, yürüyüş, iş bırakma...) yapılmasına karar verildi.

İki buçuk aydır devam eden, milyonlarca insanı sokağa çıkarmış olan emeklilik mücadelesi 23 Kasım'da dokuzuncu ve son eylemini gerçekleştirebilir gibi görünüyor.

Yine de egemen sınıfların propagandasına karşı kamuoyunun kazanılmış olması reforma karşı direnenlerin, başının dik olarak mücadeleye devam etmesini sağlayacaktır.

Değişimin sesi olamayan Obama hızla eskidi

Büyük bir değişim rüzgarının ürünü olarak ABD Başkanı seçilen Barack Obama bu koltuktaki ikinci yılını doldurmak üzereyken, Demokratlar, Kongre ara seçimlerinde kan kaybederek Temsilciler Meclisi'nde çoğunluğu Cumhuriyetçiler'e kapıldılar. Bu, Cumhuriyetçiler'e, Obama'nın Kongre'ye getirdiği yasal düzenlemelerin önünü kesme fırsatı veriyor.

ABD'de sağcı medya, seçmenlerin hızla sağa kaydığını iddia ediyor. Fakat yazarların bir kısmına göre, milyonlarca seçmen, tıpkı 2006'da ve 2008'de olduğu gibi, asıl olarak iktidar partisine olan öfkelerinden dolayı, iktidarda olmama doğru bir yönelim gösterdiler.

Şirketleri kurtardı

ABD'nin ilk siyah başkanı, tabandan gelen bir değişim dalgasının ürünü olarak, binlerce aktivistin çalıştığı bir kampanyanın sonucunda başkan seçilmişti. Fakat Obama, ilk iki yılında, kendisinden beklenenleri hiçbirisini gerçekleştiremedi.

Obama döneminde ekonomi pek de iyi gitmedi. İşsizlik oranı artıyor. O göreve geldiğinde siyahlar arasında işsizlik %11'di, bugün %16. Eksik istihdam oranı %18'i geçti. ABD'lilerin evlerine haciz geliyor. Obama

Daha iki yıl dolmadan Obama, Amerikan halkı için bir hayalkırıklığına dönüştü.

kriz döneminde kendisine oy veren milyonlara değil, bankalara, seçim kampanyasını finanse eden şirketlere güven vermesi seçti.

Savaşa devam dedi

Obama, göreve gelirken İran'la koşulsuz olarak görüşme masasına oturulacağını söylüyordu. Bunu yapmadı. Irak'tan ABD birliklerini çekeceğini söylüyordu. 50 bin ABD askeri hâlâ Irak'ta eğitimci ve rehber olarak bulunmaya devam ediyor. Afganistan'a 50 bin asker daha gönderildi. Anketlere göre

halkın yalnızca %18'i Afganistan'daki durumun iyileşebileceğini düşünüyor. Obama, Guantanamo'daki askeri üssü kapatacağı yönündeki vaatini de gerçekleştirmede.

Devrimci olasılıklar

ABD egemen sınıfının, derinleşen borç krizine bir yanıtı yok. Bu yüzden, Obama yönetimi, önmüzdeki dönemde işçi sınıfına daha büyük bir saldırı başlatabilir. Cumhuriyetçiler zaten harcamalarda kesintiye gitme vaatleriyle seçime giriyor-

lar. Milyonlarca ABD'li, Bush'un savaş politikalarına karşı verdikleri oyların sonucunda, Obama'nın gerçek bir değişim yaratamaması nedeniyle hayal kırıklığı içerisinde.

Ülkede güçlü bir savaş karşıtı hareket, 1999 Seattle eylemleri döneminden kalma yaygın aktivist ağları ve bir de sendikal hareket bulunuyor. Bu güçlerin tabandan örgütleyebileceği bir kitle hareketi, iki sermaye partisinin arasındaki rekabete sıkışan ABD siyasetinde köklü bir değişim yaratabilir.

"Terörist" deniliyordu, devlet başkanı oldu!

Brezilya'da devlet başkanlığı koltuğuna, seçimi ikinci turda oyların %55'ini alarak kazanan iktidardaki İşçi Partisi'nin adayı Dilma Rousseff oturdu. Rousseff, ülke tarihindeki ilk kadın başkan olmasının yanı sıra, eski bir gerilla.

Ülkede 1964-1985 yılları arasında hüküm süren askeri diktatörlüğe karşı silahlı mücadele yürüten çeşitli örgütlerde yer alan Rousseff, ilk olarak 16 yaşındayken İşçi Politikası'na (POLOP) üye olmuştu. 1970 yılında yakalanarak 25 ay hapse mahkûm edilen, işkence gören ve 3 yıl sonra serbest bırakılan Rousseff, askeri diktatörlüğün yıkılmasından sonraki süreçte maliye ve enerji bakanlığı yapmıştı.

Politik konjonktür değiştiğinde, yıllarca "terörist" olarak adlandırılan kimi yerde Nobel Barış Ödülü alıyordu, kimi yerde Devlet Başkanı oluyor. Türkiye'de de bugünlerde, hem devlet yetkilileri hem de anaakım medya tarafından uzun yıllar "teröristbaşı" olarak tanımlanan Abdullah Öcalan, Kürt sorununda barış süreci için bizzat devlet tarafından muhatap alınmaya başlandı.

Devrim mi

Milyonlarca insan dünyada bir şeylerin çok yanlış gittiğinin farkında. Onlar sefaletten, eşitsizlikten, savaştan ve ırkçılıktan bıkmış durumda başka bir şekilde işleyen bir toplum arzuluyor. Aynı zamanda çoğu kapitalizmi yıkmanın imkansız olduğunu düşünüyor.

Ancak- işçilerin üretim araçlarını kolektif olarak kontrol altına aldıkları ve demokratik bir planlama süreciyle herkesin ihtiyaçlarını karşıladıkları- sosyalist bir devrim mümkün!

Devrimler ciddi sosyal krizler sonucunda ortaya çıkarlar. Rus devrimci Vladimir Lenin devrimci durumu; yönetilenlerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediği ve yönetenlerin artık eskisi gibi yönetemediği dönemler olarak tanımlar. Bu krizler kapitalizmin- işçilerin sömürülmesine, patronların ve ülkelerin kar için birbirleriyle rekabet etmesine dayanan-örgütlenme şekillerinden kaynaklanır. Bu durum gelecekte devrimlerin olacağını gösteriyor.

Gelecekteki bir sosyalist devrim ihtimaline karşı argümanlar nelerdir?

Devrim mümkün değil, çünkü işçiler artık güçlü değil

Bazıları "işçi sınıfı" nı madenciler, metal işçileri ve liman işçileri olarak karikatürize ediyor. Onlar, bu gruplar günümüzde daha küçük olduğu için işçi sınıfının da küçüldüğünü söylüyor.

İşçi sınıfının doğası değişti- çağrı merkezlerinde madenlerde çalışanlardan daha çok sayıda insan çalışıyor- ama sınıf ayrımı gerçeği aynı kaldı.

Halkın ezici çoğunluğu işçi sınıfından- yaşamak için çalışma becerilerini satmak zorundalar. Ayrıca kapitalizmin merkezindeki sömürü- egemen sınıfın tamamen işçilerin emeğinin üzerinden geçinmesi- değişmedi.

Bu yüzden egemen sınıf işçilerin gücü tükenmiş ve sınıf mücadelesi ölmüş gibi davranmaktan hoşlanır. Gerçekte ise işçi sınıfının emeği olmadan toplumsal düzen yavaşlayıp duracaktır.

İşte bu nedenle devrimci Karl Marks kapitalizmi kendi "mezar kazıcıları" nı - işçi sınıfını- yaratan bir sistem olarak tarif eder. Çünkü işçilerin devrim yapma ve toplumu dönüştürme gücü vardır. Patronlar kendilerinin "zenginliğin yaratıcıları" olduğunu söyleyebilirler ancak grevler onları gerçekle yüz yüze getirecektir.

Sınıf savaşı kapitalizmin doğasından olduğundan benzer mücadeleler tüm dünya ölçeğinde yaşanır. Bu Karl Marks'ın dediği gibi "bazen açıkça, bazen gizli" devam eden bir süreçtir.

Geçtiğimiz haftalarda milyonlarca Fransız işçi ve öğrenci gösterilere katıldı ve greve gitti.

İşçilerin mücadelesi Yunanistan'ı sarsmaya devam ediyor.

Çin'de patronlar uysal bir işgücünü sömürebileceklerini düşünürken işçiler onlara direndi.

Yönetenler bizim güçsüz olduğumuzu düşünmemizi istiyor çünkü onlar gücümüzden korkuyorlar.

1968 Mayıs'ında Fransa'da 10 milyon işçi greve çıktı, devlet başkanı Almanya'ya sığınırken harekete önderlik edecek devrimci parti yoktu.

Devrim şöyle dursun, işçiler politikayla bile ilgili değil

Toplumdaki her şey bize değişimin imkansız olduğunu düşündürmek için düzenlenmiştir. Marks bu nedenle kapitalizm altındaki egemen fikirlerin egemen sınıfın fikirleri olduğunu söyler.

Eğitimden kitle iletişim araçlarına her kaynaktan bize siyasetin ve ekonominin uzmanlara bırakılmasının en iyisi olduğu anlatılır. Toplumun hep böyle olduğu ve böyle olmasının da bir sebebi olduğu söylenir. Hepimizin doğuştan bencil olduğu; ırkçılık, cinsiyetçilik ve diğer geri fikirlerin doğal olduğu düşüncesi sürekli olarak tekrarlanır, pekiştirilir ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde işçilerin bir kısmı tarafından kabul görülür. Bu fikirler yenilmek zorundadır. Ancak devrimler halkın çoğunluğu aniden düşüncelerini

değiştirdiği için olmaz. Fikirlerin kitleel düzeyde dönüşümü kitleel mücadelelerin sonucunda ortaya çıkar.

Fikirler, halk direnişe geçtiğinde ve neler yapabileceğini görmeye başladığında değişir. İşçiler aynı zamanda siyahi ve beyaz, kadın ve erkek tüm işçilerin patronlara karşı ortak çıkarları olduğunu da görürler. İşçileri birbirinden ayıran farklılıklar önemini kaybeder. Örneğin, Fransız işçiler yakın zamanda üzerinde "Romanları değil, Sarkozy'yi gönder" yazan pankartlar taşıdılar.

Sıradan insanlar sık sık ırkçılığı ve cinsiyetçiliği reddederler, özelleştirmeye karşı çıkar ve hatta manşetler onları suçlusa bile grevlere destek verirler. Halkın fikirleri çelişkilidir. Biz bir yandan toplumdaki egemen fikirlerden etkileniriz ancak diğer yandan çoğu zaman kendi deneyimlerimizden edindiğimiz bilgiler egemen fikirler-

le çelişir.

Zamanlarının çoğunda insanlar kendi hayatlarıyla meşguldür. Bu onların apolitik olduğu anlamına gelmez. Devrimci durumlarda, kendilerini politik olarak görmeyenler bile hızla değişebilirler.

Devlet çok güçlü, her türlü devrim girişimini ezecektir

Egemen sınıf kendi pozisyonunu savunmak için elindeki tüm gücü acımasızca kullanacaktır. Devlet tarafsız değildir. Lenin onu "silahlı gruplar" kullanarak ordu ve polis- "bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki baskısını sağlamanın aracı" olarak tanımlar. Devletin görevi işçilerin yerlerinde kalmasını sağlamaktır. Örneğin 1973'de Şili'de CIA, bir dizi reform vaat ederek seçilen Salvador Allende'yi indirmek için egemen sınıf tarafından

Mümkündür

1917 yılında Rusya'da bir devrimle iktidara gelen işçiler, kapitalizmin yenilebileceğini, devletin yenilebileceğini kanıtladı.

yapılan bir askeri darbeye yardım etti. Ancak işçiler gücü bu azınlıktan alabilecek potansiyele sahiptir. 1917'de dünyadaki egemen sınıflar, Rusya'daki karşı devrimcilerle birlikte Rus Devrimi'ni ezmeyi denedi. Karşıdevrimci general Kornilov şöyle diyordu: "Toprakların yarısını yakıp yıkmamız ve tüm Rusların dörtte üçünün kanını dökmemiz gerekse bile Rusya'yı kurtarmalıyız." Başarısız oldular. Devleti geri püskürtecek bir devrim için işçi sınıfının çoğunluğunu devrimi desteklemesini sağlamak ve egemen sınıfın değişimi direnmesine karşı koymak için güç kullanmaya hazır olmak gerekir. Bu illaki muazzam ölçüde şiddet kullanılmasını gerektirmez, güçlü hareketler kazanmak için daha az fiziksel güce gereksinim duyarlar. Güçlü bir hareket egemen sınıfın fikirlerinin etkisini krabilir, ekonomideki kontrolünü

yokedebilir ve sıradan askerlere güven vererek ayaklanmalarını ve devrime katılmalarını sağlayabilir, böylece güç kullanma tekelini burjuvazinin elinden alabilir. 1974'deki Portekiz Devrimi'nde silahlı kuvvetler işçilerin gösterilerine katıldı. 1871'de Paris Komünü kurulduğunda, işçi kadınlar askerleri silahlarını halka teslim etmeleri için ikna ettiler. Rusya'da askerler devrimcilerin tarafına geçerek kendi subaylarını tutukladı.

Tarih başarısız devrimlerle dolu- Devrim işe yaramıyor!

Devrim nesnel olarak mümkün, ancak bu onu kolay olduğu anlamına gelmiyor. Devrimci liderliğin gücü ve işçilerin güvenini kazanmış sağlam bir devrimci parti hayati önem taşıyor.

1917 Rus Devrimi'nin ardından işçiler Avrupa'nın büyük kısmında muazzam bir

mücadele dalgası başlattılar. Ancak işçi sınıfı içinde kökleri olan, deneyimli devrimci partilerin eksikliği liderliği reformistlere bıraktı-onlar da devrimci potansiyeli yok ettiler.

Ama hareketi yönlendirebilecek güçlü bir devrimci parti yoktu ve sendika liderleri mücadeleyi kontrol altında tutmayı başardılar. Portekiz'de 1974 Devrimi milyonları politik olarak aktifleştirdi. Devrime katılmış bir sosyalist olan Fernando Rosas o dönemki havayı şöyle anlatmıştı: "Herşeyin mümkün olduğunu hissediyorduk. Sıradan bir kadın işçi kendisini şehirleri yönetebilecekmiş gibi hissediyordu." Ancak yine liderlik sorunu vardı.

Komünist Parti işçilerin aşağıdan yarattığı yeni toplumu umursamıyor tepeden yeni bir rejim empoze etmekle ve kendi gücünü sağlamlaştırmakla ilgilieniyordu. Batı tarafından desteklenen Sosyalist Parti

ise mücadeleyi frenlemek konusunda anahtar rol oynadı. Devrimci durumlarda koşullar uzun süre aynı şekilde devam etmezler. İşçiler ya ileri giderler ve iktidara gelirler ya da patronların güç kullanması üzerine gerilemeye başlarlar. Saint-Just'un Fransız Devrimi sırasında dediği gibi "Yarım devrim yapanlar kendi mezarlarını kazarlar" Tarihten alınacak ders devrimlerin başarılı olamayacağı değil. İşçiler devrim yapsalar bile kazanmak için devrimci bir partiye ihtiyaçları vardır. Devrim tek bir olay ya da mücadeledeki bir gün değil, (Elbette hızlıca harekete geçilmesi gereken kritik günler olabilir) bir dizi mevsimin ele geçirildiği ve ulaşılan her amacın işçi sınıfını iktidara kavgasında ileri taşıdığı ve iktidarın kolektif olarak ele geçirilmesi amacıyla örgütlenilmesiyle sonuçlanan bir süreçtir.

Rus Devrimi güçlü bir sosyalist partinin varlığına rağmen, sonuçta başarısız oldu

Rus Devrimi'nin başlangıçta başarılı olduğunu vurgulamak önem taşıyor. Bunu sağlayan kilit faktör Bolşevik Partiydi. Parti işçilerin ayaklanma sürecini yürütmelerine önderlik etti. Birkaç yıl için sosyalizmin nasıl olabileceğinin bir örneği yaşandı.

İşçiler sovyet adı verilen konseyler aracılığıyla toplumu yönetti. Bu konseyler tamamen demokratikti, sorumluluk temeline dayanıyordu ve tüm temsilciler derhal geri çağrılabilirdi. Toplumun nasıl işlenmesi gerektiği konusundaki tartışmaya herkes katılmıştı.

Anti-semitizm ve cinsiyetçilik gibi eski fikirler çöpe atıldı. Kadınlar kapitalist ülkelerde yıllar sonra kazanılan haklara sahip oldular. Devrim 14 işgalci orduyu ülkeden kovdu.

Devrimin en nihayetinde yenilmiş olmasının sebebi başka yerlerdeki devrimlerin başarısız olmasıydı.

Devrimin liderleri her zaman yayılmanın gerektiğini vurguladılar. Maalesef başka ülkelerdeki devrimler başarılı olmadı ve yeni bir bürokratik, devlet kapitalisti sınıf iktidarı ele geçirdi.

Rusya örneği sosyalizmin mümkün olduğunu gösteriyor. Ayrıca 20'inci ve 21'inci yüzyıl boyunca yaşanan pek çok deneyim- Almanya, İran, Meksika, Çin, İspanya, Bolivya, Venezuela, Arjantin ve Brezilya gibi- devrimci bir dönüşümün potansiyelinin var olduğunu kanıtıyor. Sosyalizme olan ihtiyaç günden güne artıyor.

Şimdi reformlar için mücadeleye devam etmeliyiz.

Reformlar için mücadele etmek işçilere daha fazlası için savaşmaları konusunda güven verir. Ancak kapitalizmin tam kalbinde yer alan sömürüyü reformlarla yokedemeyiz. Bunu sadece bir devrim başarabilir.

sosyalist işçi

Bizi bekleyen mücadele

Sosyalistler açısından çok yoğun ve sert bir mücadele dönemi geride kaldı. 12 Eylül referandumu sırasında sürdürülen "Yetmez ama evet!" kampanyası, bir dönemin son mücadelesi oldu. Statükocular, milliyetçiler, ırkçılar ağır bir mağlubiyet aldı. Bu kampanya çok sert geçti. Sadece solun, "Ulusalçı sol" ve devrimci enternasyonalist sol olarak bölünmesi anlamında değil. Doğru. Solda böyle bir bölünme yaşandı. Sosyalistler, "Yetmez ama evet" diyen enternasyonalist sosyalistler bir yanda, kemalizmi ilerililik sanan, statükocu, milliyetçi sol bir yanda kaldı. Ama asıl önemli olan soldaki bu bölünmenin nihai biçimler olması değil. Asıl önemli olan, referandumdan sonra, yeni, yepyeni bir siyasal mücadele dönemine girilmiş olması.

Galaksideki tüm sorunları "Yetmez ama evet!" kampanyasına ve sloganına bağlayanların, saldırgan üsluplarının bir nedeni var. Bu neden, referandumda "Hayır" diyenlerin ağır bir yenilgi almış olması. Bu yüzden hırçınlar ve düşüklüleri kötü durumdan kurtulmak için el birliğiyle CHP ve Kemal Kılıçdaroğlu'na bel bağlamış durumdadılar. CHP'nin iddiasız olduğunun her seferinde açığa çıkması ise hırçınlıklarını daha da artırıyordu. Yenilgi ruh halleri depresyona. Bu yüzden Oktay Ekşi küfür ediyor, Bekir Coşkun, Özkök bu yüzden öfkeli, bu yüzden devrimcilerin afişleri üniversitelerde Kemaliler tarafından indirilmeye çalışılıyor, bu yüzden Devlet Bahçeli öfke patlaması yaşıyor, CHP bir krizden diğerine bu yüzden sürükleniyor.

Bu durum ise AKP'yi rakipsiz bırakıyor. Bu ulusalci muhalefet, sadece ve sadece AKP'nin işine yarıyor. Çünkü bu muhalefet AKP karşısında yenilgiyi kabul eden, yenilgisini ilan eden, demokrasi sınırları içinde mücadeleyle AKP'yi yenebileceğine güvenmeyen, bu yüzden mızımzık yapan, hasretle cunta çağrısında bulunana ve cuntanın işaretini gelmediğinde sınırları yıpranan bir muhalefet. Bu yüzden bu muhalefet, AKP'ye yarıyor.

Oysa, şimdi 12 Eylül referandumundan sonra, yepyeni bir muhalefeti, çok daha güçlü, çok daha yaygın bir biçimde örgütlenme şansımız var. "Yetmez ama evet!" diyen sosyalistlerin, AKP'yi köşeye sıkıştırmak için politik bir zemini var.

"Boykot" diyen Kürt halkının AKP'yi köşeye sıkıştırmak için politik bir zeminleri var.

İşçi sınıfının ve Kürt halkının aşağıdan mücadelesine ve kendi eylemine güvenen, bu yüzden darbeden, CHP'den, milliyetçilikten hiçbir zaman medet ummayan yepyeni bir muhalefet için, toplumdaki temel değişim alanlarında kitlesel kampanyalar örgütlemek ve somut talepleri kazanmak mümkün.

Somut talepleri kazanmak için, şimdi yepyeni bir mücadeleler dizisi bizi bekliyor.

Önce, Kürt halkının ulusal varlığının her düzeyde tanınması için mücadele edeceğiz. Kitlesel ama yüz binlerce insanın batıdan barış için bir ses çıkartmasını sağlamak için yaygın kampanyalar örgütleyeceğiz. Kürt halkı, haklarını kazanmaya hiç bu kadar yakın olmamıştı. Devletin Abdullah Öcalan'a görüşüştüğünü başbakanın kabul etmesi, Kürt halkının mücadelesinin tek bir anının bile boşa geçmediğinin kanıtı.

Aynı anda, içinde işçi sınıfının haklarını ve mücadelesini geliştirmeye yardım etmekten, başörtüsü hakkını savunmaya, Ermeni soykırımı için devletten özür diletmekten Hrant Dink'in katillerinin ve Hrant'ı vur emrini veren ve bu emri örgütleyen tüm mekanizmanın yargılanmasını ve dağıtılmasını sağlayacak kampanyaların örgütlenmesine kadar genel bir özgürlük mücadelesi bizleri, sosyalistleri bekliyor. Özgürlükleri, özgürlükçü ve yepyeni bir anayasa mücadelesine bağlayacağız.

Solcu olarak, artık, sadece bu mücadelelerde yan yana geldiklerimizi adlandıracacağız.

Ve geriye dönüp bakmayacağız. Ulusalçıları, yenilgiyle dolu geçmişten yenilgiyle dolu bir geleceğe havale ederken, bizler her düzeyde kazanmak için mücadele edeceğiz.

Kürt halkının kazanması, yeni bir anayasa mücadelesinin kazanması, örgütlü işçi sınıfı hareketinin kazanması, Ermenilerden özür diletme kampanyasının kazanması, Hrant'ın Arkadaşları'nın kazanması, eşcinsellerin mücadelesinin, Alevilerin hak taleplerinin, başörtüsüne özgürlük kampanyasının kazanması, faşist hareketin yenilmesi ve faşist partilerin kapatılması, genel seçimlerde bütün bu talepleri savunan bağımsız adayların kazanarak meclise girmesi için mücadele edeceğiz.

İşte AKP'yi sadece bu tür muhalefet köşeye sıkıştırabilir. Ve sadece bu tür muhalefetin kazanması şansı var. Öyleyse haydi mücadeleye!

Liberalizm efsanesi

Son yıllarda liberalizm, sol içinde bütün bağlamından soyutlanarak hakaret yerine kullanılan bir sözcük hâline geldi. Eskiden her beğenmediğine faşist demek modaydı, şimdi bunun yanına bir de liberal eklendi.

Saf Kemalistlerden, utangaç Kemalist ulusal solculara kadar bu sözcüğü kullanma alanı konusunda geniş bir uzlaşma var: Darbeye karşı mücadele ediyor, statükonun gerilemesinden yana tavır alıyor, Kürt halkına, başörtüsüne özgürlük talep ediyorsanız liberalsiniz. Oysa ne liberalizm onların tariflediği gibi bir şey, ne de Marksistler liberalizme karşı böyle mücadele ederler.

Liberalizm nedir?

Liberalizm, Aydınlanma sürecinde ortaya çıkmış en önemli düşünsel ve siyasal akımlardan bir tanesidir. Liberalizmin temelini oluşturan düşünürlerden birisi olarak John Locke anılabilir. İngiliz filozof Locke'a göre devlet bireylerin gönüllü bir toplumsal sözleşmeyle oluşturduğu bir yapıdır. Burada liberalizmin çok temel bir varsayımını görmek mümkündür, liberalizm bireyleri tek tek çıkarları etrafında ele alan ve toplumsal süreçleri bireyler arasındaki ilişkinin bir sonucu olarak gören bir düşünce biçimidir. Liberalizm, burjuva sınıfının ortaya çıktığı bir aşamada ortaya çıkmıştı, feodalizme karşı tepkinin de bayraktarlığını üstlenmişti.

Bireyin doğuştan var olduğu varsayılan temel haklarını savunan politik bir çizgi ve ekonomide tam rekabeti savunan bir ekonomik çizgi savunuyorlardı. Bu klasik liberaller açısından etik bir projeydi. Ekonomi ve politika liberaller için bütünüyle birbirinden ayrıydı. Adam Smith ve onu izleyen ekonomi politikçilere göre kapitalist ekonomiye yön veren, insanların iradesinden bağımsız nesnel yasalardı. Bu yasaların sürebilmesi için ekonomiye müdahale edilmemeli, serbest rekabet garantisi altına alınmalıydı. Herkes kendi çıkarını gözetemediğinden bir süre sonra toplumun genel refah seviyesi de düşecekti.

Piyasadaki herhangi bir bozulma, "piyasanın görünmez eli" tarafından zaten düzenlenecekti. Bu düşünceler kapitalizmin gelişimi içinde elbette birer fantezi olarak kaldı. Piyasanın görünmez eli diye bir şey yoktu, hiç olmadı. Piyasanın eli, devlet olarak örgütlenmişti ve gayet sertti. Liberalizm, politik idealleri pek çok zaman ekonomik gereklilikler yüzünden bastırıldı. Dolayısıyla liberalizm, toplumsal bütünlüğü anlayamadığı için her zaman eksik bir düşünce olarak kaldı. Elbette "bireylerin rasyonel eylemi"ne dayalı liberalizm ile toplumu sınıflar mücadelesi üzerinden açıklayan Marksizm arasında her zaman bir gerilim vardı.

- Darbeye, Ergenekon çetesiine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiyi karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalizme
güç ver
başka bir dünya
mümkün

www.dsip.org.tr

1789 Devrimi'nden sonra burjuvazi "eşitlik-özgürlük-adalet" taleplerini yerine getirmekten, liberalizm ve marksizm iki ayrı siyasal akım olarak ortaya çıktı.

Marksizmin liberalizm eleştirisi

Marksizm, pek çok kavramını kendisinden önceki ekonomi politikçilerden dolayısıyla liberallerden devralmıştı. Ancak Marx, işçi sınıfının toplumu dönüştürücü gücünü görmüştü ve klasik ekonomi politigi eleştirisini geliştirdi. Ancak bugünün algılanan aksine Marx, kendi düşüncesini liberalizm karşıtlığı üzerinden kurmadı, o kapitalizmin işleyiş yasalarını ve bunun içinde işçi sınıfının bir toplumsal devrim aracıyla toplumu değiştirebileceğini gösteriyordu. Marx'tan sonraki Marksistler için de aynı durum geçerliydi. Örneğin; Lenin ve Bolşevikler belirli koşullar altında Rusya'daki Çarlık Rejimi'ne karşı liberallerle işbirliği yapmayı dahi uygun görüyorlardı. Ayrıca liberal demokrasilerin kendisinden daha gerici rejimlere karşı savunulması Marksistler açısından vazgeçilmez bir görevdi.

Bu marksizmin, liberalizme karşı bir mücadele yürütmediği anlamına gelmez. Marksizmin bizzat kendisi özgürlüğün kazanılmasının tek yolunu işçi sınıfının iktidardan geçtiğini söylemekle liberalizmin ekonomi ve politikayı birbirinden ayıran anlayışına en sert eleştiriyi getirir.

Liberalizme karşı devleti savunular

Bugün liberalizme karşı mücadele ettiğini iddia ederek, özgürlükleri savunan devrimci Marksistlere "liberal" sıfatını bir küfür olarak layık görenler genel olarak ulus-devletin statükosunu sözde bir liberalizme karşı sahipleniyorlar. Nereye baksalar liberalizm görenler, mevcut toplumda en büyük sorunu

da liberaller olarak görmek gibi bir hastalığa sahipler. Yani sermayenin rahatça sermaye birikimini sürdürübilmesi için ulus-devleti oluşturanlar, daha sonra askeri darbeler aracılığıyla neoliberal ekonomik politikaları zorla tesis edenler, işçi sınıfını baskı altına alan devlet mekanizması sorun değil. Darbecilere karşı çıkan "liberaler" sorun. Ulus-devletin yasaklarından yana tavır alanlar "Marksist", yasaklara karşı çıkanlar "liberal". Liberalizme karşı ulus-devletin yanına sığınmanın tek bir adı vardır, o da gericiiktir.

Bir de ekonomizmi Marksizm zannedenler var. "İşçi sınıfı" lafını ne kadar çok anarsa, ne kadar ekonomik mücadele yürütürse o kadar Marksist olduğunu zannedenler aslında liberallerle ortak bir zeminden dünyayı algılıyorlar: ekonomiyi politikadan ayrı tutuyorlar.

Soyut değil somut mücadele

Günümüzde temel sorun soyut bir liberalizm değil. Marksistler, liberalizme karşı soyut bir politika değil, gerçek sorunlar etrafında ekonomiyi ve politikayı birleştirmeye çalışan devrimci bir politika yürütürler. Sosyalistlerin derdi asla liberalleri sindirmek olamaz çünkü sosyalistler, faşistler hariç herkes için sınırsız örgütlenme ve söz söyleme özgürlüğünü savunurlar. Siyasal özgürlüklerin en tutarlı savunucusu sosyalistlerdir.

Sosyalistler bir yandan özgürlükler için gerekirse liberallerle de yan yana gelecek mücadele eder, bir yandan da somut bir gerçeklik olan neoliberalizmin yıkımına karşı mücadele ederler çünkü kapitalizme karşı mücadele somut bir mücadeledir.

Can İrmak Özınar

e-abone de olabilirsiniz

sosyalist işçi

sosyalistisci@gmail.com

Nefret suçları: Çağın epidemisi

Nefret suçları ve nefret söylemi Türkiye'de sivil toplumun diline henüz yeni yeni girmeye başlayan kavramlar. Çok sayıda ülkede nefret suçları ve söylemini önlemeye yönelik yasal düzenlemeler bulunsa da aslında dünyada da pek uzun bir geçmişe sahip değil.

İlk kez 1986'da ABD'de bir siyah öğrenciye yapılan fiziksel saldırı sonrası kullanılmaya başlanan kavramın içeriği zaman içinde genişleyerek ileri demokrasilerde yasalara girmeye başladı. Bugün Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) bölgesindeki 56 ülkenin 48'inde bu konuda (çeşitli boyutlarda) çok düzenleme bulunuyor. Çok yoğun biçimde nefret suçu işlenen ve yasalardan ders kitaplarına, deryimlerden TV dizilerine kadar hemen her yerde nefret söylemi yaygın biçimde kullanılan Türkiye'de ise, birakalım yasal düzenlemeyi, bu kavramlarla ilgili akademik çalışmalar bile yok denecek kadar az. Oysa "çağın epidemisi" olarak adlandırılan nefret suçları ve nefret söylemi özel bir önem atfedilerek mücadele edilmesi gereken alanlar.

Nefret suçu nedir?

Çeşitli ülkelerde nefret suçlarının çeşitli tanımları var. Üzerinde herkesin uzlaşığı ortak bir tanım ise henüz yok. AGİT'in yaptığı tanım şöyle: Mağdurun, mülkün ya da işlenen bir suçun hedefinin, gerçek veya hissedilen ırk, ulusal ya da etnik köken, dil, renk, din, cinsiyet, yaş, zihinsel ya da fiziksel engellilik, cinsel yönelim veya diğer benzer faktörlere dayalı olarak benzer özellikler taşıyan bir grupla gerçek ya da öyle algılanan bağlantısı, ilgisi, bağlılığı, desteği ya da üyeliği nedeniyle seçildiği, kişilere veya mala karşı suçları da kapsayacak şekilde işlenen her türlü suçtur.

Ayrımcı ve ırkçı suçlar, halkın bir kısmına karşı kin ve düşmanlığı tahrik fiilleri ve "namus" saikiyle işlenen cinayetler de bu bağlamda nefret suçları kapsamına giriyor. Nefret suçlarının özelliklerini iyi kavramak, bu suçlara karşı verilecek mücadele açısından son

derece önemli.

Bir nefret suçu şu unsurları kapsar:

- Ceza hukukuna göre işlenmiş olan bir suçun mevcut olması,
- Failin, suçu bir önyargı saikiyle gerçekleştirmiş olması.
- Dolayısıyla fail, kurbanını kurbanın belirli bir gruba üyeliği ya da bunun böyle algılanmış olması nedeniyle seçmektedir. Aynı şekilde şayet suç fiili bir mülke yönelik gerçekleşmişse, söz konusu mülk, bir grup ile olan bağıntısı nedeniyle seçilmiştir ve bunlar ibadet yerleri, cemaatin veya grubun buluşma alanları, araçlar ya da konutlar olabilir.

Nefret suçu örneklerinden bazıları şunlardır:

- Fiziksel saldırı,
- Şiddet ya da saldırı tehditleri,
- Taciz,
- Mülke ya da eşyalara zarar verme,
- İrkçi, nefret içerikli ya da saldırıyan duvar yazıları,
- Kundaklama,
- Saldırıyan broşürler, posterler,
- Okulda ya da iş yerinde zorbalık yapma vb.

Önyargılar

Nefret suçlarının en önemli unsuru önyargılardır. Fail hedefini seçerken kurbanın kim olduğunu önemsemeyiz, ne olduğunu önemser. Örneğin tipik bir nefret suçu olan Hrant Dink cinayetinde katil Ogün Samast "Ermeni'yi öldürdüm!" diye bağırmıştır. Daha sonraki sorgularında Hrant'ı tanımadığını, onun resmini internetten bulduğunu, yazdığı yazıların "kanına dokunduğunu", hatta adını bile bilmediğini ("Biz onu Krant biliyorduk.") belirtmiştir. O halde Hrant Dink'e kişisel bir düşmanlık beslediğini düşünebiliriz. Onun Ermeni kimliğinden nefret etmektedir.

Aynı şekilde Malatya'daki Zirve Yayını katliamında işkence edilerek öldürülen üç hristiyan meselesinde de suçüstünde yakalanan ve cinayetleri itiraf eden katiller öldürdükleri kişilerin "misyonerlik faaliyetinden rahatsızlık duyduklarını" belirtmişlerdir. Öldürdükleri kişilerle aralarında kişisel hiçbir sorunları yoktur. Onları hristiyan kimliklerine duydukları önyargıları sonucu

öldürmüşlerdir. Üçü de erkek olan kurbanlardan birinin cinsel organını kesmeleri de bunu doğrulamaktadır. Akıllarınca kurbanı sünnet ederek öldürmeden önce zorla müslümanlaştırmışlardır.

Yakın geçmişte Manisa Selendi'de roman yurttaşlara yönelik linç kampanyası ve sonrasındaki sürülmelerine varan olaylar da tipik nefret suçlarıdır. Bursa İnegöl ve Işıkenderun Dörtöl olaylarında Kürt yurttaşlara yönelen linç girişimleri de nefret suçlarına verilebilecek bariz örneklerdendir.

Nefret suçlarına en fazla maruz kalan LGBTT bireylere yönelik nefret suçlarında da önyargı saiki genellikle çok açıktır. Pek çok travesti/transseksüel cinayetinde failer kendilerini savunurken mağdurun kendilerine cinsel ilişki teklif etmelerine kızdıklarını söylemektedir.

Nefret söylemi

Nefret suçlarına götüren önyargıları besleyen ana damarı da nefret söylemi hazırlar. Toplumun hemen her alanına sızmış olan nefret söylemini en yaygın ve dolayısıyla en tehlikeli biçimde kullanan 'ideolojik aygıtın' ise medya olduğunu söylemeye herhalde gerek yok. Örneğin Ahmet Kaya'yı sürgünde ölüme kadar götüren yolu, bildiği gibi, Ertuğrul Özkök'ün yönetimindeki Hürriyet gazetesi açmıştı. "Vay şerefsiz", "Şerefsiz iş başında", "Parayı veren Ahmet'i alır", "Ahmet Kaya'ya madam başladılar. Sonrasında basında yukarıda verilenlere benzer çok sayıda manşet atıldı. Kaya'nın Kürdistan haritası önünde fotoğrafları yayınlandı. Bunların

düzmece olduğu sonradan anlaşıldı. Ama iş işten geçmişti. Kaya'ya karşı yürütülen kampanyada kullanılan yoğun nefret söylemi bir cinnet havasına dönmüş ve onu ülkesinden kaçmaya mecbur bırakmıştı.

Aynı şekilde Hrant Dink'i ölüme götüren süreci de basını kullandığı ve yaydığı bariz nefret söylemi başlatmıştı. Toplumda zaten genel bir kanı olarak varolan Ermenilerin "kalleş, hain, döneş" vb oldukları önyargısı. Hrant'ın Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğuna dair yazdıkları sonrasında tam bir nefret söylemi kampanyasına dönüştürüldü. Kampanya boyunca, şimdi Ergenekon tutuklusunu yargılanan pek çok kişi Agos gazetesi önüne gelecek Hrant'ı açıkça tehdit ettiler. MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları Hrant için "Bundan sonra hedefimizdir" diye ilan etti. Valilik kendi makamına çağırarak tehdit etti. Ve bunların hiçbirleriyle ilgili bir işlem yapılmadı. Aldığı sayısız ölüm tehdidine rağmen koruma sağlanmadı. Ölüm kararının alındığı Trabzon'da uçan kuşun bile duyduğu cinayet hazırlıklarına karşı hiçbir önlem alınmadı ve sonunda istenen gerçekleşti.

Sonrasında yaşananlar da nefret suçunu teşvik edenlerin yüzlerini açığa çıkardı. Yakalandığında jandarma ve polisler Türk bayrağı önünde katille hatıra fotoğrafı çektiler. Katilleri adliyeye getiren cezaevi aracının önüne "ya sev, ya terk et" arması asıldı. Futbol maçlarında "Hepimiz Ogün Samast'ız" yazılı pankartlar açıldı. Yüzlerce internet sayfası kuruldu. Katille atfen Ogün adında günlük gazete bile yayınlandı.

Nasıl bir mücadele?

Nefret suçları ve ona yolu döşeyen nefret söylemi aslında toplumun neredeyse bütününe ilgilendiriyor. Çünkü örneğin, kadınlara topluca, sırf kadın olmalarından kaynaklanan belli özellikler atfedip çeşitli önyargılar beslenebiliyor. Bu da toplumun daha baştan yarısının nefret suçuna maruz kalma potansiyelini besliyor. Nüfusu 15-20 milyon arasında anılan Kürtler Türkiye'de nefret suçlarına maruz kalan en kala-

balık kitle. Her fırsatta Kürt düşmanlığı yapan çok sayıda grup, çevre, yayın organı, hatta resmi kurum var. Azınlıklar da elbette nasibini alıyor. Yukarıda da söylendiği gibi LGBTT bireyler de nefret suçlarının belki de en korumasız hedefleri arasında.

Toplumun bu kadar geniş kesimlerini ilgilendiren ve dünya ortalamasının çok üzerinde nefret suçu işlenen Türkiye'de ise bu konuda bir yasal düzenleme yok. Örneğin bir kadına karşı nefret suçu işleyen bir erkek "namusumu temizledim" bahanesiyle ağır tahrik indirimi ile yarılanarak cezasını hafifletebiliyor. Oysa tam tersine nefret suçlarında ceza daha da artmalı. Nefret saiki ağırlaştırıcı neden sayılmalıdır. Hatta özel bir nefret suçları yasası çıkarılması da gerekebilir.

Sadece bir yasa çıkarılmasıyla bu sorunun köklü biçimde çözülemeyeceği açıktır. Nitekim yasasını çıkarmış pek çok ülkede bu suçlar alak da olsa işlenmeye devam ediyor. Avrupa'da kriz sonrası göçmenlere yönelik nefret suçlarında artış gözleniyor. Bu yüzden mücadeleyi hayatın her alanına yaymak gerek. Dile yerleşen nefret söylemi unsurlarını arındırmaktan, çeşitli imza kampanyalarıyla nefret söyleminde bulunanları teşhir etmeye ve Selendi, İnegöl, Dörtöl gibi toplu linç vakalarında ortak tepki göstermeye kadar çok sayıda mücadele aracı üretilebilir. Bunun için en iyi yollardan bir nefret suçları ve söylemiyle ortak bir mücadele yürütecek bir platform kurulması olabilir.

Türkiye'de şu anda böyle bir çalışma var. DurDe Girişimi, başlattığı platform çalışmasıyla, çeşitli şehirlerde toplantılar düzenleyerek hem mağdurları bir araya getiriyor hem de konunun önemine dikkat çeken ve nefret suçlarının kavranılmasına hizmet eden sunumlar gerçekleştiriyor. Yakın zamanda kuruluşu ilân edilecek olan platformda sosyalistlere de yapacak çok iş var. Çünkü sosyalistlerin doğal müttefiki olan çok sayıda toplumsal kesim nefret suçlarının kurbanı oluyor ve destek bekliyor.

Cengiz Alğan

Marxizm

marxizm

sohbetleri

Suçlu bir zahmet ayağa kalk!

Son zamanlarda Türkiye’de muhalif olan ama tam da sizin istediğiniz gibi muhalefet etmeyenleri kötülemek mi istiyorsunuz? Yapmanız gereken basit, birkaç cümle kurun ve cümle içinde “Liberal”, ya da daha kabaca “libos” gibi terimleri geçirin.

Yeterlidir.

Artık bir tür muhalefet açısından düşmanlar arasına katılmışsınızdır.

Bir tür değerlere sahip çıktığını iddia eden bir tür muhalefet, size liberal diyerek işinizi bir çırpıda bitirdiğini düşünür. Sanırsınız, 1905 Rus devrimi günlerinde, burjuva liberallerle sosyalistler arasında bir ayrışma yaşamak için, burjuva liberallerin devrime karşı çıkacağını bas bas bağlamak zorunda kalmışız.

Oysa durum böyle değil.

Hemen hemen hiç kimse burjuva demokratik devrim aşamasında liberal burjuvaziyle ittifak yapmak gerektiğinden söz etmiyor.

Ekonomik liberalizmi hemen hemen hiç kimse, bırakalım liberalleri, hükümet danışmanı liberal ekonomistler bile savunmuyor.

Küresel kapitalizmin parıltılı kaleleri ABD ve Avrupa Birliği ülkeleri bu kadar şiddetli bir krizle yalpalarken, burjuva ekonomistleri arasında devletin ekonomiye müdahalesi, sanki bu ekonomistler daha birkaç yıl önce tersini savunmuş gibi bir talep olarak dile getirilirken, liberalizme karşı mücadele nereden çıktı.

Bu suçlamayı ilk kim, kime karşı dile getirdi bilinmez ama ulusalcılar, nefret ettikleri her eylemde bir iç ve dış bağlantı ararken, liberalizm kavramı gündeme sinsi sinsi oturdu. Savaş karşıtı hareketi mi örgütlüyorsunuz, ezberi bozulan ulusalcıların suçlaması hazır: Liberal!

İklim değişimine karşı antikapitalist bir kampanya mı örgütlüyorsunuz, suçlama hazır: Liberal!

Darbelere karşı amasız, fakatsız eylemler mi örgütlüyorsunuz, suçlama hazır: Liberal!

Hrant Dink’in cenazesinde ve katillerinin duruşmasında yer mi aldınız, “Hepimiz Ermeniyiz” diye slogan mı attınız, suçlama belli: Liberalizm!

Kürt açılımının yanında, açılımın nedeninin Kürt halkının siyasal, kitlesel ve askeri gücü, devletin Kürt halkını yenemeyeceğini kavratan etkisi, olduğunu söyleyerek, esas olarak bu hareketi destekleyerek yer mi aldınız, kabahatiniz belli: Liberalizm!

12 Eylül referandumunda darbe anayasasına karşı mücadelede ve demokratik adımların atılması için küçük bir kapı aranacağı gerekçesiyle “yetmez ama evet” mi dediniz, suçunuz belli: Liberalizm!

Tekel direnişinin yanında yer alırken aynı zamanda işçileri bölen milliyetçi fikirlerle karşı da politik sloganları mi şekillendiriyorsunuz, suçlusunuz, İP ve MHP’nin de Tekel eylemlerinde yer almasını kolaylaştıran ırkçı, milliyetçi havaya karşı çıkmayacağınız: suçlusunuz, liberalizmden etkilenmişsiniz!

Savaşa karşı antikapitalist temelde mücadele edenleri, iklim değişimine karşı kapitalist sistemi sorunun merkezine koyarak mücadele edenleri, her bir özgürlük başlığı altında mücadele edenleri, demokrasiyi süs olsun diye değil, işçi sınıfının kendi gücünün farkına varacağı bir gelişme süreci olarak görüp benimseyen mücadele başlıklarını öne çıkartanları, her işçi eyleminde yer alan ama kuyrukçuluk yapmak yerine siyasal sorunları öne çıkartan sloganlarla milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı direnenleri, liberal diye suçlayanların ne sınıfsal sorunlara ne de liberalizme karşı mücadeleyle bir ilgileri var. Elele vermişler, ilk kez bir ulusalcı tarafından kullanıldığı sır olmayan liberalizm suçlamasını kullanarak, devrimci marksizme karşı, enternasyonal sosyalizme karşı direnmeye çalışıyorlar.

Farkında olmadan özgürlüklerin karşısında yer alıyorlar, farkında olmadan Kürt halkının karşısında, demokrasi mücadelesinin karşısında yer alıyorlar. Sonra, farkına varıyorlar, farkına vara yapmaya başlıyorlar. Odatv’den ibaret bir siyasi ufukla işçi sınıfının dünya tarihsel devrimci geleneğine liberalizm sıfatını yapıştırmaya çalışıyorlar. Ömürlerinin işçi sendikalarının ve meslek odalarının yönetimini ele geçirmeye harcayanlar, işçi sınıfının geniş kesimlerinin ister temiz kalmak, ister saf sosyalist kalmak, ister tarafsız kalmak gibi kaygılarla olsun, özgürlük taleplerine karşı çıkanları aklının bir köşesine yazdığından emin olabiliriz. İşçi sınıfının bugünkü sorunu liberalizm değildir. Solun, en önemli düşmanı da liberaller değildir. Sol içindeki temel bölünme de liberallerle devrimciler arasında değildir. Devrimci sosyalistleri “liberaller” diye suçlayarak arklarını sövenizme, odatv ırkçılığına yasayanlar, şunu gizleyemeyebilirler: Bugün sol içindeki temel bölünme, enternasyonalist devrimcilerle, ulusalcılar arasındadır.

Bu da tarihte ilk kez Türkiye’de karşılaşılan bir bölünme değildir.

Şenol Karakaş

Kitaplık

“Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz” V. I. Lenin, Nisan 1917

Tarihsel materyalizmi öğrenmek için

- Felsefe İncelemeleri
- Yazarlar: Karl Marks ve Friedrich Engels
- Çevirmen: Cem Eroğul
- 189 sayfa, 9 lira,
- Yordam Yayınları

Diyalektik nedir? Tarihsel materyalizm nedir? Marksizmin dünyayı değiştirmek isteyenlere sunduğu yöntem nasıl bir şeydir? Eğer bunları, Karl Marks’ın düşüncesinin temellerini öğrenmek istiyorsanız iyi bir başlangıç kitabı var.

Felsefe İncelemeleri adlı derleme Karl Marks ve Engels’e ait bazıları kitap ya da makale olarak yayımlanmış, bazıları el yazması olarak kalmış, bir bölümü mektup parçalarından oluşan yazıları bir araya getiren bir derleme.

Söz konusu marksizm gibi bütünlüklü bir teori olunca, her bir Marksist metin yazıldığı dönemin tartışmaları ve

bağlamı içerisinde şekillendiği için Marks ve Engels’ten yapılan derlemeler genelde iyi olmaz ve okur tarafında da tercih edilmemeli. Ancak Felsefe İncelemeleri iyi bir derleme, baştan sona okunduğunda Marksist yöntemi çok iyi öğretiyor.

Kitapta marksizmin temelini oluşturan ve tarihsel materyalizm metinler derlenmiş ve kronolojik sıralama değil içeriğe göre sıralanmış.

Felsefe İncelemeleri, Engels’in yoldaşı Marks öldükten sonra, 1881’de kaleme aldığı Ludwig

Feurbach ve Klasik Alman Felsefesi’nin sonu adlı eserinin ilk dört bölümü ile başlıyor. Engels, Alman filozofları Hegel ve Feurbach’ın idealist görüşlerini eleştirirken idealizm ve materyalizm, metafizik ve diyalektik kavramlarını karşılaştırmalı olarak açıklıyor.

İzleyen metin marksizmin en önemli metinlerinden biri olan Feurbach Üzerine Tezler. 1845 yılında Karl Marks tarafından 11 tez, ileri de hasımları tarafından Marksizm olarak adlandırılacak

akımın doğuşunu simgeliyor.

Derlemeye katılan bir diğer önemli metin Marks’ın Ekonomi Politğin Eleştirisi’ne Katkı adlı kitabına yazdığı ünlü önsöz. 1859 yılında yazılan Önsöz’de tarihsel materyalizm şu satırlarda olduğu gibi berrakça anlatılır:

“Maddi yaşamın üretim biçimi, genel olarak toplumsal, siyasal ve düşünsel yaşam sürecini koşullandırır. İnsanların varlıklarını belirleyen bilinçleri değildir; aksine, onların toplumsal varlıkları bilinçlerini belirler.”

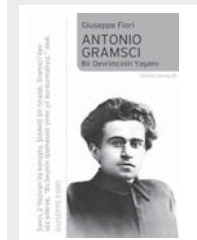
Konu tarihsel materyalizm olunca, Engels’in yazdığı çarpıcı metinleri de ayrıca ele almak gerekir. Kitapta, Engels tarafından yazılan Karl Marks’ın Ekonomi Politğin Eleştirisi’ne Katkı’sı ve Tarihsel Materyalizm adlı metinler marksizmi öğrenmek isteyenler için aydınlatıcıdır.

İçeriğinin sağlamlığı kadar, cebe girecek boyutu ve fiyatı ile Yordam tarafından yayınlanan Felsefe İncelemeleri iyi bir kaynak.

Volkan Akyıldırım

Bir devrimcinin yaşamı

- Antonio Gramsci – Bir devrimcinin yaşamı
- Yazar: Giuseppe Fiori
- Çeviren: Kudret Emiroğlu,
- 351 sayfa, 22 YTL,
- İletişim Yayınları

İtalyan devrimci Antonio Gramsci, 20. yüzyılın en önemli Marksist teorisyenlerinden biri. Eğer Gramsci’nin düşüncesini anlamak istiyorsanız Türkçe’de çok iyi bir kaynak var. Gramsci’nin buyo-

grafisinde hazırlayan Giuseppe Fiori, “Bu kitabın amacı da Gramsci’nin kendi portresini tamamlamak, zaten “başına” – düşün adamı ve siyasal önder – “gövde ve bacaklar” eklemek. Yani çocukluktan olgunluğa, açlık, aşk ve yavaş ölüm günlerinde, “bütün” kişiliğini oluşturan etkenleri göstermek. Kitap, yakın arkadaşlarının verdiği adla “Nino” Gramsci’nin portresidir” diyor.

Yazar, bu kitapta amaçladığından daha fazlasını yapmış. İtalya’da devrimci işçi hareketinin önderlerinden Gramsci’nin hayatını anlatmakla kalmamış, Mussolini’nin zindanlarında çürütülen devrimcinin Marksist teoriye yaptığı katkıları da bizzat

içerisinde şekillendiği siyasal, tarihsel ve düşünsel koşulları da ortaya sererek son derece iyi bir şekilde anlatmış.

Bir Devrimcinin Yaşamı, Gramsci’nin günümüz antikapitalist solu için sık sık bir referans noktası haline gelen mevzi savaşı, organik aydın, modern prens-devrimci parti ve hegemonya kavramlarını ne anlama geldiklerini bu kitapta bulabilirsiniz.

Gramsci’nin yaşamı, İtalyan işçi sınıfı mücadelesine adanmış bir ömür. Fiori’nin kitabı 1917 Ekim Devrimi’nin ardından tüm dünyada gelişen devrimci dalgalanım İtalyan işçi sınıfını nasıl etkilediğini, 1920-1921’de aşağıdan örgütlenen işçi konseylerinin yapısını anlatıyor.

Yenilen devrimin cezasının nasıl faşizm olduğunu, 1914 öncesi Gramsci’nin ve tüm İtalyan solunun üyesi olduğu İtalyan Sosyalist Partisi’nin teorisyenlerinden biri olan Mussolini’nin nasıl sağa kayarak faşist hareketi kurduğunu, faşizm altında yaşamın nasıl bir şey olduğunu etraflıca anlatıyor.

Faşist Mussolini’nin savcılarının “Bu beyin işlemini 20 yıl durdurmalıyız” diyerek hapsetmişlerdi Gramsci’yi. Zindan kaldığı 8 yıl boyunca durmadan yazan ve üreten, hapisten çıktıktan kısa bir süre sonra 46 yaşında hayatını kaybeden Antonio Gramsci’nin görüşleri 21. yüzyılda kapitalizmi tarihin mezarını gömmek isteyenler için birer silah.

Marksizm2010'da devrimci politikalar konuşuldu

Marksizm2010 güz toplantıları, üç gün boyunca binden fazla insanın katılımına sahne oldu. Taksim'de toplantıların yapıldığı yerin 30 metre ilerisinde gerçekleşen intihar eylemi nedeniyle dördüncü günü yapılmayan Marksizm2010'a 12 Eylül referandumunu sonrası nihai sonuçlarına varan soldaki yarılma ile Karl Marks'ın devrimci fikirleri damgasını vurdu.

Marksizm2010 güz etkinliklerinin teması "Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler" 3 boyunca gerçekleşen 24 ayrı konuda toplantılarda süren zengin tartışmalarla hayat buldu.

Dünyada yeni-liberal dönemin sonu ve kapitalizmin borç krizi hakkındaki toplantılarda Ali Bilge, Taraf yazarı Cemil Ertem, Öğretim Üyesi Sezai Temelli ve DSİP'ten Erkin Erdoğan gibi farklı sosyalist geleneklerden gelen konuşmacılar emekten yana bir çözümün mümkün olduğu vurgusunda ortaklaştı.

Türkiye'deki rejim krizi ve ezilenlerin mücadelesi Marksizm2010 toplantılarında bütün veçheleriyle tartışıldı.

En önemli sorun, Kürt sorunu hakkında konuşan BDP Grup Başkanvekili Bengi Yıldız Kürtlerin barış ve çözüm isteğini anlatırken, Günlük gazetesi yazarı Veysi Sansöz ve DSİP Genel Başkan

Yardımcısı Şenol Karakaş ise Kürt halkına koşulsuz destek ve Batı'da barışın sesini yükseltme çağrısı yaptı.

Türkiye'de askeri vesayet rejiminin yıkılması ve yeni anayasa tartışmalarına soldan bakan iki önemli isim İstanbul Barosu eski başkanı Yücel Sayman ve DSİP Genel Başkanı Doğan Tarkan, darbeler rejiminin son bulması ve özgürlüklerin tanındığı yeni bir anayasa için mücadele çağrısı yaptı.

1915'ten günümüze gayrimüslimlere karşı yürütülen katliamcı politikalar hakkında Hrant'ın Arkadaşları'ndan Hayko Bağdat, AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Rober Koptaş ve DSİP Genel Başkan Yardımcısı Volkan Akyıldırım ırkçılığa ve her türden milliyetçiliğe karşı mücadele çağrısı yaptı.

"Kemalizm, stalinizm,

Türk solu" başlığı altında konuşan Birikim Dergisi Editörü Ömer Laçiner ve Taraf yazarı Roni Margulies, gerçek solun bugüne kadar aynı adı paylaştığı milliyetçilikle yollarını ayırmasın tarihsel bir dönem olduğunu vurguladı.

Radikal gazetesi yazarı Oral Çalışlar, EDP Genel Başkan Yardımcısı Erol Katurcıoğlu, ve DSİP'ten Yıldız Önen ise politik İslam'ın işçilerin ve yoksulların içinde yer aldığı bir hareket olduğunu anlatırken başörtüsü yasağını destekleyenlerin solla bir ilgisi olmayacağını vurguladı.

Öğretim üyesi, Taraf yazarı ve aktivist Ferhat Kentel "toplumsal kutuplaşma artıyor" tezlerinin hangi sınıfa hizmet ettiğini anlatırken, B.Ü. Öğretim Üyesi Murat Paker rejim krizine politik psikoloji açısından baktı.

Editörü Sinan Özbek "insan doğası sosyalizme engeldir" fikrini çürütürken B.Ü. Öğretim Üyesi ve yazar Bülent Somay, Karl Marks'ın devrimci düşüncesini çarpıcı bir şekilde anlattı.

Marksizm2010'da Şili'de askeri darbeden Fransa'da 1968 hareketine, Lenin'in devlet teorisinden parti anlayışına, Stalinizmin devrimci eleştirisinden troçkizme, Rosa Luksemburg'dan Marksizm ve ekoloji ilişkisine, 1989'da stalinizmin yıkılışında ulusal sorunda marksist yaklaşım gibi pek çok konuda yapılan toplantılarda sosyalizm enine boyuna konuşuldu.

Marksizm2010'da sadece siyaset ve teori değil, bilim ve kültür de konuşuldu. Şair Bejan Matur ile besteci ve aktivist Tolga Tüzün, popüler kültüre yönelik elitist tutumu yerden yere vurdu. Yayıncı Mustafa Aslantunali Darwin keşfini anlattı.

2010 yılında baharda ve güzde, iki kez yapılan toplam 2 binden fazla dünyayı değiştirmek isteyen insanın katılımıyla gerçekleşen Marksizm2010 toplantıları Türkiye'de gerçek bir sol olduğu kadar bu solun fikri zenginliğini de gözler önüne serdi. Marksizm2010 teorik tartışmaların ötesinde yeni mücadele kuşaklarla soldaki yarılma tutum olan solun bütün kuşaklarını birleştirdi.

Anadil, başörtüsü içeri! polis dışarı!

12 Eylül darbesi olan YÖK'ün kuruluş yıldönümü bir çok eyleme sahne oldu. Antikapitalist Öğrenciler 6 Kasım'da YÖK'ü, ana dil ve başörtüsü yasağına, okulların karakola çevrilmesine karşı yürüdü.

İstanbul:

6 Kasım Cumartesi günü saat 17:00'de Galatasaray Lisesi önünde bulunan Antikapitalist Öğrenciler ile Demokrasi ve Özgürlük Gençliği, YÖK'ün kapatılması talebiyle Taksim Meydanı'na kadar yürüdü.

"Anadil ve başörtüsü içeri, polis dışarı" diyerek özerk, demokratik, bilimsel eğitim için YÖK'ün kaldırılmasını isteyen öğrenciler, "Parasız eğitim istiyoruz", "Yetmez, YÖK'ü kaldırın" yazılı dövizler taşıyarak, "YÖK, polis, mobese, edi bese" şeklinde sloganlar attılar.

Çoşkuyla bir şekilde meydana kadar yürüyen grup adına basın açıklamasını

Demokrasi ve Özgürlük Gençliği'nden Ece Yıldız okudu.

Açıklamada, YÖK'ün üniversitelerin özerk, demokratik, bilimsel yapısını ortadan kaldırdığına, okulların karakola çevrilmesine karşı yürüdüğüne, eğitim müfredatının cinsiyetçiliğinden ve Fırat'ın doğusunda savaş şiddetlenirken batısında YÖK profesörlerinin şovenizmin teorisini uyguladığından bahsedildi. Başörtüsü yasağının kaldırılmasının ve anadilde eğitimin gerekliliğini vurgulandığı açıklama, YÖK'ün kaldırılması talebiyle bitiyordu.

İzmir:

Saat 13:00'te Sevinç Pastanesi önünde "Anadilde eğitim, Başörtüsüne Özgürlük" pankartı arkasında bulunan İzmirli Antikapitalist Öğrenciler, ellerinde "Başörtüsü içeri, polis dışarı", "Anadil içeri, polis dışarı", "Yetmez, YÖK'ü kapatın", "Parasız Eğitim

İstiyoruz" ve "Özgürlük" yazılı dövizlerle Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bulunan ÖSYM Hizmet Binası'na yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasını Antikapitalist Öğrenciler adına Çağlayan Akkaya ve Tuba Dişçürük okudu.

Ankara:

Antikapitalist Öğrenciler, Ankara'da da 6 Kasım günü saat 17:00'de Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yaptı. YÖK'ün, 1970'lerde üniversitelerde yükselen öğrenci muhalefeti bastırarak, toplumu tepeden şekillendirmek isteyen darbelerin kurduğu kurumlardan biri olduğu ifade edilirken; 12 Eylül eseri bu kurumun üniversitelerde özelleştirmelerin, 28 Şubat darbesi ile başörtülü kadınların haklarının gasp edilmesinin, anadil hakkına set çekilmesinin aracı olduğu belirtildi.

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
hrantcinadaleticin.com
70milyonadim.org

Sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzletilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadeleden parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalist kadınlarmın tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistdir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının em militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlayabilir. Bu fikirleri katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşasına katkı yapmaya çağırıyoruz.

sosyalist işçi

■ Z Yayınıçılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Ayşe Demirbilek ■ Sorumlu Yazışları
Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa
Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstan-
bul ■ Baskı: Yön Matbaacılık, Davutpaşa Cad. Güven
Sanayi Sitesi, B Blok, Kat 1, No: 366 Topkapı,
İstanbul-0212 544 66 34 ■ Yerel süreli yayın,
iki haftada bir yayınlanır. www.sosyalistiscd.org

NATO dağıtılsın! Silahlanmaya hayır!

NATO üyesi ülkeler, 19-20 Kasım 2010 tarihlerinde Lizbon'da yapılacak olan ve 'NATO'nun yeni stratejik konsepti'ni ele alacakları zirveye hazırlanıyorlar. 14 Ekim'de Brüksel'de, Lizbon zirvesine hazırlık niteliğinde NATO Savunma ve Dışişleri Bakanları Toplantısı yapıldı.

NATO Genel Sekreteri Anders Fogh Rasmussen'in 'Brüksel'deki zirveye sunduğu rapora göre 'yeni stratejik konsept', NATO üyesi ülkelerde yaşayan 900 milyon insanın "çağdaş tehditlere karşı çağdaş savunma yöntemleriyle" savunulması için gereken önlemleri içeriyor.

Rasmussen'in söylediklerine göre bu "çağdaş tehditler" Kuzey Kore ve İran'ın füze programları. Alınması gereken "önlemler" de NATO'ya üye ülkelerin NATO bütçesine yaptıkları katkıların artırılması ve 'füze kalkanı' projesinin kabul edilmesi.

Rasmussen'in sunduğu rapora en güçlü destek ABD Savunma Bakanı Robert Gates ve Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'dan geldi.

Füze kalkanı projesi nedir?

Füze kalkanı projesi önce sadece ABD'nin bir projesiydi. Bu proje kapsamında Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ne füze kalkanları yerleştirilecekti. Fakat Rusya'nın sert itirazlarının ardından bu proje askıya alındı.

Bu projenin gerçekleştirilmemesinin ardından ABD'nin

taşeron savaş örgütü olan NATO devreye girdi. ABD bu kez NATO aracılığıyla Türkiye'ye füze kalkanının yerleştirilmesi için çalışıyor. Bunun için hem Rusya'ya, onu tehdit ve hedef olarak görmediğine ikna etmeye, hem de NATO üyesi ülkeleri İran'ın ve Kuzey Kore'nin birer tehdit olduklarına ikna etmeye çalışıyor. "Tehdit ülkeler" listesinde Kuzey Kore'nin de adı her ne kadar geçse de esas tartışma Afganistan ve Irak savaşlarının ardından ABD'nin gözünü diktiği İran etrafında gerçekleşiyor.

Oysa Almanya, Fransa ve Türkiye gibi İran ile yoğun ticari ilişkileri olan NATO üyesi bazı ülkeler İran'ı böylece bir tehdit olarak görmediklerini, İran'ı hedef olarak yapılacak füze kalkanı projesinin bu ülkelerle İran arasındaki ilişkileri zedeleyeceğini savunuyorlar.

Türkiye'nin tavrı "silahlanmaya evet, İran'ın hedef alınmasına hayır" şeklinde özetlenebilir. İran'ın bir tehdit olmadığını savunan Türkiye hükümeti füze kalkanı projesinin tüm NATO üyesi ülkeler kapsamında gerçekleştirilmesi gerektiğini savunuyor.

Esas tehdit NATO'dur

Dünya barışını ve halkların güvenliğini tehdit eden güçlerin listesini yapmak gerekirse ilk sıralara İran'ı ya da Kuzey Kore'yi değil NATO'yu ve ABD'yi yazmak gerekir. "Savunma projesi" olarak anlatılan füze kalkanı projesiyle ABD bir yandan, başta Rusya ve Çin olmak üzere diğer emperyalist rakiplerine karşı hegemonya mücadelesinde bir adım öne geçmek istiyor, diğer yandan tüm NATO üyesi ülkelerin İran'ı tehdit olarak kabul etmesini

sağlamaya çalışıyor.

Burada Türkiye hükümetini rahatsız eden tek nokta İran ile ticari ve diplomatik ilişkilerin zarar göreceği olması. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, hedefin İran olmadığını açıklaması şartıyla füze kalkanı projesini desteklediklerini belirtiyor.

Silah değil hastane, savaş değil barış!

Roketler ve radar istasyonlarıyla birlikte füze kalkanı projesinin maliyetinin milyarlarca doları bulacağı bekleniyor. Bu masrafları karşılayacak kaynak ise NATO üyesi ülkelerde yaşayan milyonlarca insandan toplanan vergiler.

Küresel mali krizi bahane ederek sosyal hizmetlerde kesintiye gidene; yüz binlerce kamu emekçisini işten atan, ücretsiz sağlık hizmetlerini kısan, emeklilik yaşını yükselten, üniversite harçlarına zam yapan

hükümetler konu silahlanma olunca milyarlarca dolar harcamaktan kaçınıyorlar.

Savaş karşıtları da, füze projesinin ve NATO'nun yeni "savunma stratejisi"nin onaylanacağı beklenen Lizbon zirvesiyle aynı tarihlerde tüm dünyada füze projesini ve silahlanma politikalarını protesto etmeye hazırlanıyor.

İran'ın 2003'te işgal edilmesinden bu yana emperyalizme, NATO'ya ve silahlanmaya karşı aralıksız mücadele yürüten Küresel BAK, "Türkiye'nin, Ortadoğu'nun ve Dünya'nın yeni silahlanma projelerine değil, barışa ihtiyacı var" tespitini yapıyor ve tüm savaş karşıtlarını NATO'yu protesto etmeye çağırıyor:

"Yeni bir silahlanma hamlesi demek olan 'Füze Kalkanı' projesine ve Türkiye'nin bu projenin bir alanına çevrilmesine, ABD'nin küresel hegemonya planlarıyla işbirliğine hayır diyoruz.

ABD'nin taşeron savaş örgütüne dönüşen NATO dağıtılmalı, NATO'nun Afganistan işgali derhal son bulmalı, Türkiye NATO'dan çekilmelidir!

Tüm savaş karşıtlarını silahlanmaya, 'Füze Kalkanı' projesine karşı ses çıkartmaya ve 19 - 20 Kasım tarihleri arasında Lizbon'da yapılacak NATO liderler zirvesini buldukları her yerde protesto etmeye çağırıyoruz."

■ ABD'nin dünya egemenlik oyununun büyük saldırı stratejisinin bir parçası, yeni oyuncağı, anti-balistik füzeler, füzesavar sistemler, füze savunma sistemleri ve füze kalkanlarıdır.

■ 1962'de Küba'ya yerleştirilen füzeler Küba Krizine yol açmış ve durum Türkiye'yi de etkilemiştir. Çünkü bu sıralarda Türkiye ve İncirlik'de Jüpiter füzeleri ve U-2 casus uçakları bulunmaktadır. Bu durum Türkiye'ye S.S.C.B.den gelen nükleer savaş tehdidi ile sonuçlanmıştır. Türk devlet yöneticileri Türkiye'deki füzelerin sökülmemesi için NATO nezdinde girişimlerde buldukları Küba belgelerinde yıllar sonra ortaya çıkmıştır.

■ 11 Eylül 2001 saldırısından sonra A.B.D., İran ve Kuzey Kore gibi ülkelerin füze programlarını bahane ederek füzesavar sistemlerini yine güdüme taşımıştır. Zaten Alaska ve Kaliforniya'da bulunan füzesavar sistemi ile yetinmeyerek Doğu Avrupa'ya da füze rampaları ve füzesavar sistemi yerleştirmek istemiştir.

■ Bu gelişme, özünde A.B.D.'nin dünya egemenliğine yönelik büyük saldırısının stratejik bir parçasını oluşturmakta, başta Rusya ve Çin olmak üzere olmak bütün olası askeri rakiplerini hedef almaktadır. (Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu bülteninden)